
THE LIGHT SHINES IN THE DARKNESS
TO SVĚTLO VE TMĚ SVÍTÍ
ADVENT DEVOTIONS 2026
ADVENTNÍ ZASTAVENÍ 2026



ADVENT 2026 PREFACE

The Advent Guide 2026 includes devotionals which reflect on the theme **THE LIGHT SHINES IN THE DARKNESS**. In these uncertain times in our world we hope that the devotionals will direct your Advent journey toward the days leading to and surrounding Christmas! The announcement of Light to the world, *"the Word became flesh and dwelt among us, full of grace and truth..."* (John 1:14). God has become one of us in human flesh!

REJOICE! SING ALOUD! THE LIGHT SHINES IN THE DARKNESS

The Lord is my light and My salvation: Whom shall I fear? The Lord is the strength of My life; of whom shall I be afraid?

Darkness, taxes by the Government, leaving home, going to distant and unknown places.

When they arrive, there is NO ROOM IN THE INN.

Finally, taking a most humble place. A stable with a manger.

A GREAT LIGHT! a Child is born. Unto us a SON is GIVEN; Wonderful Counselor; The mighty God; the Everlasting Father; PRINCE Of PEACE!

Heaven comes to earth. GOD SO LOVED US, HE BECAME ONE of US with truth and grace.

The Glory of God shines over the earth! The shepherds ran to find the Baby, The King of Kings!! Rejoice! Glory to God in the highest!



ADVENT 2026 PREFACE *(continued)*

Be Thankful! Beams of light penetrate the darkness.

The Peace of God keeps your hearts and minds in Christ Jesus.

Rejoice! Thanks be to God! GO! TRUST! SERVE!

THE LIGHT SHINES IN THE DARKNESS!!!

The front cover is a photograph on Christmas Day last year in Prague on the Letná Plateau. This is not far from Gerhard Frey-Reininghaus' home. Thank you to Gerhard for sharing his photograph.

The Advent Devotional Guide is made possible through the gifts of many throughout the ECCB and PCUSA. We are grateful to the following:

- You, the Authors of the Devotionals,
- David Hancock, Editor.
- Kevin Miller, Publisher.
- Dora Tichá, Translator.
- Gerhard Frey-Reininghaus, Text selection.

REJOICE! THE LIGHT SHINES THROUGH THE DARKNESS! JOY to you at Christmas and PEACE of GOD throughout the New Year,

Gerhard Frey-Reininghaus, Betty McGinnis
ECCB PCUSA Partnership Network Committee



ADVENTNÍ PŘEDMLUVA 2026

Adventní průvodce 2026 obsahuje krátká duchovní zamyšlení na téma **„TO SVĚTLO VE TMĚ SVÍTÍ“**. Doufáme, že v nejistých časech, které náš svět prožívá, Vám tyto pobožnosti pomohou, abyste dokázali svou adventní cestu směřovat ke dnům předvánočním i vánočním. Biblická zvěst o světle pro svět zní: *„A slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi“* (J 1,14). Bůh se stal jedním z nás!

RADUJTE SE! ZPÍVEJTE ZVUČNÝM HLASEM! **TO SVĚTLO VE TMĚ SVÍTÍ.**

Hospodin je světlo mé a moje spása, koho bych se bál?
Hospodin je záštita mého života, z koho bych měl strach?

Tma, daně uvalené vládou, odchod z domova a cesta do vzdálených míst. Když konečně dorazí, v hostinci není místo.

Nakonec jsou nuceni zůstat na tom nejskromnějším místě – v chlévě u jeslí.

VELIKÉ SVĚTLO! Děťátko se narodilo, byl nám dán Syn, podivuhodný rádce, mocný Bůh, věčný Otec, kníže míru!

Nebe se sklání k zemi. Neboť Pán Bůh nás tak miloval, že se stal jedním z nás v pravdě a milosti.

Boží sláva září nad zemí! Pastýři spěchali, aby našli to děťátko, krále králů. Radujme se! Sláva Bohu na výsostech!



ADVENTNÍ PŘEDMLUVA 2026 *(pokračování)*

Buďme vděční! Paprsky světla pronikají temnotou.

Boží pokoj ať střeží vaše srdce i mysli v Kristu Ježíši.

Radujte se! Bohu díky! Jděte, důvěřujte, služte!

TO SVĚTLO VE TMĚ SVÍTÍ!!!

Na přední straně přebalu vidíte fotografii, kterou pořídil Gerhard Frey-Reininghaus na Štědrý den v Praze na Letenské pláni, která se nachází kousek od jeho domova. Děkujeme Gerhardovi, že se s námi o tuto fotku podělil.

Adventní průvodce mohl být vydán díky obdarováním mnoha jednotlivců napříč ČCE a PCUSA. Děkujeme následujícím:

- Autorům jednotlivých pobožností,
- Davidu Hancockovi, redaktorovi,
- Kevinu Millerovi, vydavateli,
- Doře Tiché, překladatelce,
- Gerhardu Frey-Reininghausovi za výběr textů.

RADUJTE SE! TO SVĚTLO VE TMĚ SVÍTÍ!
Přejeme vám RADOST o Vánocích a POKOJ BOŽÍ po celý nový rok,

Gerhard Frey-Reininghaus, Betty McGinnis
Výbor pro partnerství ČCE a PCUSA



NEDĚLE 29. LISTOPADU (PRVNÍ NEDĚLE ADVENTNÍ)

Iz 9,2, 6-7

Když jsme byli s manželem na líbánkách, prožila jsem zvláštní zkušenost. Po společné večeři v restauraci jsem si chtěla dojít na záchod, čekala nás ještě dlouhá cesta pěšky zpět do hotelu. Číšník mi s omluvou sdělil, že záchod nefunguje a budu muset na zaměstnanecký a pokynul mi směrem ke schodům kamsi do sklepa. Když jsem po nich sešla, ocitla jsem se v jakémsi chladném skladišti plném krabic. Záchod jsem spatřila na konci této místnosti. Už jsem se k němu téměř dostala, když najednou zhaslo světlo. Úplná tma. Byla jsem sice ve velkém městě, můj muž byl poblíž, ale v té chvíli jsem se cítila naprosto sama. Srdce mi bušilo, snažila jsem se vybavit si, jak místnost asi vypadala. Když jsem neměla k dispozici zrak, najednou jsem si uvědomila, jak se mi zbystřily ostatní smysly. To mi dodalo trochu klidu. Cítila jsem vůni kartonu, také různých jídel, ta se linula ze směru, odkud bylo slyšet zvuky kuchyně. Cítila jsem teplý průvan, který pravděpodobně stoupal nahoru po schodech. Opatrně jsem se vydala tím směrem, s rukama před sebou, abych do něčeho nenarazila. Zřejmě mě zachytil nějaký pohybový senzor, najednou bylo všude zase světlo. Haleluja!

Jsou chvíle, kdy nám svět může připadat velmi temný – kvůli válkám, ekologickým pohromám, politickému rozdělení... Jako věřící víme, že Ježíš je světlo světa, i když nás někdy obklopuje tma. V souladu s 10. veršem 46. žalmu smíme vědět, že právě tehdy je vhodná chvíle zůstat v klidu a soustředit se na Pána Boha. Úsvit přijde.



SUNDAY 29 NOVEMBER (FIRST SUNDAY OF ADVENT)

Isaiah 9:2,6-7

While on our honeymoon, my new husband and I finished eating at a nice restaurant. Knowing it was a long stroll back to our hotel, I asked to use the restroom before leaving. The server apologetically informed me the restroom was not working so I'd need to use the staff one, and he gestured to some basement stairs. At the bottom I found myself in a chilly storage room full of boxes but saw the restroom in the back. I had almost reached it—when the light went out. Ink black. I was in a vast city and a bustling restaurant, my husband nearby, but at that moment I felt utterly alone. My heart pounding, I tried hard to remember visual details about the space I was in. Without the use of my eyes, I found my other senses began to sharpen, and that brought a sense of calm. I smelled cardboard boxes but also food scents from the same direction as faraway kitchen noise. I felt a warm draft that I knew was likely rising up the stairs. I slowly worked my way in that direction, hands outstretched so I wouldn't knock into anything. I must have triggered a motion sensor because suddenly the space was flooded with light. Hallelujah!

There are times the world seems very dark due to war, ecological disasters, political division, and more. As believers, we know Christ is The Light of the World even if the darkness at times surrounds us. As with Psalm 46:10, it is a good time to stay calm and focus on God. The dawn will come.



PONDĚLÍ 30. LISTOPADU

Ž 36,5-10

Advent přichází tiše. Večer se stmívá dříve, světla v oknech jsou výraznější a v temnotě si možná více uvědomujeme, jak vzácné je světlo. Stačí malý plamen svíčky a tma už není úplná.

Také náš život někdy vypadá jako krajina zahalená tmou. Nevidíme daleko. Nevíme, co přinese zítřek. Některé cesty zůstávají skryté. A přece právě tehdy nás žalm zve, abychom se zastavili a obrátili svůj pohled k Bohu.

Jeho milosrdenství je jako nebe, které nemá konce. Jeho věrnost jako hory, které stojí pevně, i když kolem nich přicházejí bouře. Jeho láska není světlem, které na chvíli zasvítí a potom zhasne. Je světlem, které zůstává.

„U tebe je pramen žití." Jak tichá a hluboká jsou tato slova. Nemusíme ani nemůžeme sami vytvářet světlo, které nás povede. Nemůžeme mít všechno pod kontrolou. Stačí přijít k prameni. Napít se. Ztišit se. Dovolit Bohu, aby znovu rozsvítil to, co v nás pohasíná.

Advent není jen čekáním na Vánoce. Je čekáním na světlo, které už přichází.

Možná dnes vidíme jen malý paprsek. Možná jen tolik, kolik potřebujeme pro další krok. Ale i malý paprsek je příslibem, že noc nebude trvat navždy.

Světlo svítí v temnotě.

A my se nemusíme bát jít za ním.



MONDAY 30 NOVEMBER

Psalm 36:5-10

Advent arrives quietly. It gets darker soon in the evening, the lights in the windows stand out more, and the darkness may make us more aware of how just precious light is. Even a small flame from a candle is enough: the darkness is no longer complete.

Sometimes, our lives also resemble a landscape that is covered in darkness. We cannot see very far ahead. We don't know what tomorrow will bring. Some paths remain hidden. And yet it is precisely at such times that the psalm invites us to pause and turn our gaze toward God.

His mercy is like the heavens, with no end. His faithfulness is like the mountains, which stand firm even when storms rage around them. His love is not a shimmering light that shines for a moment and then disappears. It is a light that never goes out.

"For with You is the fountain of life." How quiet and profound these words are. We neither need to nor can create a light that would guide us. We cannot control everything. All we need to do is come to the fountain. Take a drink. Be still. Allow God to rekindle what is fading within us.

Advent is not just waiting for Christmas. It is a time of waiting for the light that is already approaching.

Perhaps all we can see today is a small ray. Perhaps just enough to take the next step. But even a small ray is a promise that the night won't last forever.

The light shines in the darkness.

And we need not be afraid to follow it.

ÚTERÝ 1. PROSINCE

Jr 23,5-6



Žijeme v době, kdy stále více lidí vzhlíží k těm, kteří se tváří jako silní a mocní vůdci. Věří, že právě taková vláda jim zajistí bezpečí. A jsou kvůli tomu ochotni přimhouřit oko i nad porušováním práva – ať už ze strany mocných, nebo vůči těm, v nichž vidí své ohrožení.

Izrael byl také ohrožen. Opravdu ohrožen. Mocná říše na severu se rozhodla, že ho spolkne. Člo-věk by čekal výzvu k odporu a odvaze. Jeremjáš však obrací pozornost jinam – k důvěře v Hospo-dina. I když strom, do kterého jste vkládali své naděje, padne, Hospodin dá vyrůst novému výhon-ku. Něčemu novému, co vyrůstá z důvěry, že poslední slovo nemají mocní tohoto světa. Ani tehdy, když se zdá být všechno ztraceno.

Jeremjáš nemluví o novém králi jako o mocensky silném panovníkovi. Mluví o spravedlnosti. Davi-dovské království, kdysi mocné a slavné, selhalo. Strom padl. Nový král však „bude prozíravý a bude v zemi uplatňovat právo a spravedlnost“.
A ponese zvláštní jméno: „Hospodin – naše spravedlnost.“

Právo totiž ještě nemusí znamenat spravedlnost. I totalitní režimy měly své zákony a soudy. Právo lze ohnout tak, aby sloužilo mocným.
Síla armád, množství zbraní ani dokonalé technologie samy o sobě spravedlnost nezaručí. A bez-pečí a spravedlnost nelze postavit proti sobě. Žádný člověk, jakkoli mocný, nás nakonec neza-chrání. Hospodin je naše spravedlnost.

V jedné písni naší církve zpíváme: „Neskládejte v mocných naději, v síle jejich, která skály láme, ochabne dřív nebo později, nedoufejte v zdání, které klame.“ A o Kristu potom: „V jeho panství není násilí... stojí při těch, kdo jsou bez práva.“

To je jiná představa moci. Moc, která nepotřebuje druhé zastrašit, aby byla silná. Moc, která se zastává těch, kdo sami moc nemají. Takovou moc nám ukazuje Kristus.

A právě v ní nás Jeremjáš zve hledat naději a bezpečí.

TUESDAY 1 DECEMBER

Jeremiah 23:5-6



We are living in a time when more and more people look up to those who present themselves as strong and powerful leaders. They believe that the government of such rulers can ensure their safe-ty, and they are even willing to turn a blind eye on the fact that the law is being broken – whether by those in power, or to the detriment of those whom the powerful view as a threat to themselves.

Israel was also facing a threat, a real one. A powerful empire to its north had decided to swallow it up. One would expect a call to resistance and courage. The focus of Jeremiah's attention, howev-er, is different: he urges the reader to trust in the Lord. Even if the tree in which you have placed your hopes falls, the Lord will cause a new shoot to grow: something new that springs from the con-fidence that the powerful of this world do not have the final say. Not even when everything seems lost.

Jeremiah does not speak of the new king as a powerful ruler. He talks of justice. The kingdom of David, once powerful and glorious, has failed. The tree has fallen. But the new king "will be wise and will uphold justice and righteousness in the land." And he will bear a special name: "The Lord – our righteousness."

We need to keep in mind that the rule of law does not necessarily mean justice. Even totalitarian regimes have their own laws and courts. The law can be bent to serve those in power.

Neither the strength of armies, nor the abundance of weapons, nor even the most advanced tech-nology can guarantee justice on their own. And security and justice cannot be pitted against one another. No human being, no matter how powerful, can ultimately save us. The Lord is our righteousness.

In one of our church hymns, we sing: "Do not place your hope in the powerful, in their strength that shatters rocks – it will falter sooner or later; do not place your hope in appearances, for they are deceptive." And then, regarding Christ: "There is no violence in his reign... He stands with those who have no rights."

This is a different concept of power. The kind that does not need to intimidate others to be strong. The kind that stands up for those who are powerless on their own. This is the power shown to us in Jesus Christ.

It is in this kind of power that Jeremiah invites us to seek hope and safety.



STŘEDA 2. PROSINCE

Mi 5,1-4a

Musím přiznat, že mne unavují nekončící zprávy o bojích na Ukrajině, v Iránu, Palestině, Jemenu atd. Vlastně ani nemám pořádný přehled o tom, kde všude na světě probíhá nějaký dlouhodobý konflikt. Jen tu a tam ke mně pronikne zpráva o válce, obvykle když se stane něco mimořádně špatného. Možná jste si toho už také všimli: když sledujete zpravodajství v televizi či na internetu, zprávy z válečných zón jsou odsunuty do pozadí. Raději se o nich nehovoří, abychom nebyli příliš znepokojeni a unaveni jejich bezvýchodností. („Čím přesně jste unaveni?“ ptá se ukrajinský prezident Zelenský obyvatel Západu.)

Bible nevznikala v časech míru, nýbrž v čase válek, útlaku a násilí. Otázka míru a spravedlivé vlády trápila lidi více než nás, neboť oni byli ohroženi bezprostředněji než my. Toužebně vyhlíželi obrat k lepšímu.

A ty, Betléme efratský, ačkoli jsi nejmenší mezi judskými rody, z tebe mi vzejde ten, jenž bude vládcem ... Změna neodstartuje na vysokých diplomatických pozicích. Začne se rodit někde dole. Na okraji. Možná u nás. V našem městě? V našich modlitbách?

A potom ***On sám bude pokoj.*** Neboli On sám bude mír. Bible neřeší válečný stres mlčením a odsouváním nepříjemných zpráv. Bible o konfliktech hovoří, ale s vírou a nadějí očekává, že konflikty ustanou. Bible nás učí vyhlížet mír, který díky Bohu a díky jeho Pomazanému Kristu nastane.

Marantha! Pane, přijď!



WEDNESDAY 2 DECEMBER

Micah 5:5,2-5a

I must admit I'm tired of hearing of the ceaseless fighting in Ukraine, Iran, Palestine, Yemen, etc. In all honesty, I am not even able to keep track of all the places in the world where a long-lasting conflict is taking place. Only now and then does a news item about war reach me, usually when something exceptionally bad happens. Perhaps you've noticed this too: when you watch the news on TV or online, reports from war zones are pushed into the background. It's preferable not to talk about them, so that we don't become too distressed and weary of their hopelessness. ("What exactly are you tired of?", asks Ukrainian President Zelenskyy of us, Westerners.)

The books of the Bible do not come from a time of peace. They were written in times of wars, oppression and violence. The issue of peace and of just governance troubled people more than it does us today, because the threats were more imminent. They were longing for a turn for the better.

But you, O Bethlehem Ephrathah, who are too little to be among the clans of Judah, from you shall come forth for me one who is to be ruler in Israel, ... Change would not come from some high diplomatic circles. It would be born on the fringes. Maybe in our town? Perhaps in our prayers?

And then: ***He shall be their peace.*** The Bible does not deal with the stress of war by pushing the unpleasant news into the background. The Bible speaks of conflicts, but with faith and hope, it anticipates that the conflicts will come to an end. The Bible teaches us to look forward to the peace that, thanks to the Lord and His anointed Christ, will come.

Marantha! Come, oh Lord!



ČTVRTEK 3. PROSINCE

Za 9,9-10

Hledáme světlo ve světě, který může působit velmi temně. Obraz tohoto světla, který před nás Zachariáš staví, může působit překvapivě: není jím vítězný král na válečném koni, ale král pokorný, jedoucí na oslíkovi. Jeho království není budováno zbraněmi a mocí. Tento král přichází, aby zvěstoval národům pokoj. Jeho království bude sahat až ke koncům světa.

To všechno patří ke „skandálu Vánoc“ – Izrael toužil po mesiáši, který by přinesl vysvobození, obnovil národ, porazil jeho nepřátele a prokázal nezpochybnitelnou moc. Boží odpověď však nepřichází v paláci, ale v jeslích. Přichází k mladému páru, který se teprve snaží ve všem zorientovat. Tato zranitelnost je prvním náznakem toho, jak by snad Boží království mohlo vypadat. Místo okázalosti světské moci vstupuje světlo do tichého večera v Betlémě. Žádné fanfáry, jen skutečná, syrová realita. Do ní se rodí děťátko, které změní úplně všechno.

Připravujeme se v těchto dnech na přivítání našeho skromného krále. Můžeme zároveň v příběhu přeskočit o něco dále a uvědomit si, že totéž děťátko splní vše, co bylo psáno, a otřese tak celým světem. Od jesliček vede jeho cesta až ke skromnému průvodu na oslátku do nepřátelského města – a On je připraven čelit všemu, co ho zde čeká.

Kristus přichází nenápadně, v pokoji a pokoře, a přesto jeho království sahá dál než jakákoli říše.

Kéž umíme rozpoznat světlo ne jen v projevech síly, ale v pokoře, pokoji, milosrdenství a v lásce. Král přišel – a jeho světlo stále svítí. Bohu díky!



THURSDAY 3 DECEMBER

Zechariah 9:9-10

As we look for light in a world that often feels dark. Zechariah gives us a surprising picture of that light: not a conquering king on a warhorse, but a humble king riding on a donkey. His kingdom is not built through weapons and power. He comes to proclaim peace to the nations, extending his rule to the ends of the earth.

That is part of the scandal of Christmas. Israel longed for a Messiah who would bring deliverance, restore the nation, defeat its enemies, and demonstrate unmistakable power. Yet God's answer arrives not in a palace, but in a manger. It arrives to a young couple who are just trying to figure everything out. This vulnerability is the first hint at what the Kingdom of God might actually look like. Instead of the bells and whistles of worldly power, light enters into a quiet evening in Bethlehem. No fanfare, just real and raw reality. A new child that changes everything.

While we prepare to welcome in our humble king, we can even speed ahead to a later story of this same child - who will fulfill all that was written and shake the world. From the manger to a humble parade as he goes into a hostile city, ready for whatever he must face.

Christ comes gently, peacefully, humbly, and yet his Kingdom reaches farther than any empire.

May we recognize the light not only in displays of strength, but in humility, peace, mercy, and love. The King has come. And his light still shines. Thanks be to God!



PÁTEK 4. PROSINCE

Ř 15,7-13

Pavlův list Římanům je teologicky velmi hutný. V patnácti „napěchovaných“ kapitolách před čtenáře Pavel předkládá svůj pohled na stvoření, hřích, Pána Ježíše, vykoupení, Ducha svatého, posvěcení, církev, vztah mezi Židy a pohany, vzkříšení i na věci poslední. Jak říkávají děti, je to „fakt hustý“.

Téměř na samém konci epištoly Pavel píše: „Proto přijímejte jeden druhého, tak jako Kristus k slávě Boží přijal vás.“ I když je v tomto bodu čtenář možná už trochu zmožený vahou všech předchozích teologických úvah, stojí za to se zde zastavit a zamyslet se nad tím, jak nás Kristus přijal a jak to souvisí se slávou Boží.

Ježíš přišel k nám jako Immanuel. Neměl by tedy advent být časem, kdy rozjímáme nad tím, jak Pána můžeme přivítat? Během adventu očekáváme děťátko položené do jeslí. Neměli bychom tedy přemýšlet víc o Boží lidskosti, než o jeho kosmické slávě? Adventem křesťanský příběh začíná. Neměli bychom se tedy v tomto období více soustředit na počátky než na konce?

Na druhou stranu je dobré si uvědomit, jakým způsobem začátek příběhu utváří jeho další zápletky i jeho závěr. Boží vtělení skrze Ježíše je prostředkem, díky němuž můžeme vstoupit do příběhu i my, skrze toto vtělení Pán Bůh vítá každého z nás. Být církví znamená, že jsme byli přizváni k účasti na něčem, co daleko přesahuje nás samotné, a proto své životy směřujeme k Boží slávě, nikoli ke své vlastní. Skrze ty skromné začátky u jesliček prosvítá naděje, která nás vede ke snaze o inkluzi, vede nás k radosti a k pokoji.



FRIDAY 4 DECEMBER

Romans 15:7-13

Paul's letter to the church in Rome is theologically dense. In fifteen tight chapters, Paul lays out a vision of creation, sin, Jesus, redemption, the Holy Spirit, sanctification, the church, the relationship between Jews and gentiles, resurrection, and end times. It is, as the kids say, a lot.

Near the very end of his letter, Paul writes, "welcome one another as Christ has welcomed you, for the glory of God." Tired though we may be after all the theological heavy lifting of reading Romans, it is worth pausing there to think about how Christ welcomed us and what that has to do with the glory of God.

After all, didn't Jesus come to us, Emmanuel—so during Advent, shouldn't we be thinking about how to welcome him? And isn't Advent about anticipating a baby in a manger—so during Advent, shouldn't we be thinking about the God's full humanity more than his cosmic glory? And doesn't Advent start the Christian story—so shouldn't we be thinking about origins more than ends?

Perhaps, though, it is worth noting now how the start of a story shapes its movement and its conclusion. Jesus' incarnation is the means by which we are welcomed into God's story and thus into the way God welcomes everyone. Being church means knowing we have been invited to participate in something far larger than ourselves and so we order our lives towards God's glory, not our own. Hope peeks through simple manger beginnings and orders our lives toward inclusion, joy, and peace.



SOBOTA 5. PROSINCE

Ž 27,1-3

Ten, kdo zpívá tuto píseň, ví, co je strach. Má v paměti, jaké to je, být obklopen nepřáteli. Čelit vážnému ohrožení. Ví, jak v nepřátelském obklíčení se jeví všechno temné. Obzor je zúžený. Strach nás upozorňuje na nebezpečí, a tím nás chrání. Když je však strachu příliš, ochromuje, a tak přispívá k záhubě.

Jaké jsou naše strachy? A co nás ohrožuje? Máme strach o svou církev? Tradiční církve ztrácejí, ubývá jejich členů. Ve světě roste zájem buď o konzervativní nebo charismatické křesťanské proudy. Máme strach o demokracii a soudržnost euroamerické civilizace? Zdá se, že získávají navrch autoritářské a nacionalistické režimy. Máme strach z technologií, které se začínají vymykat lidské kontrole? Máme strach o planetu, která se přehřívá?

Zpěvák žalmu má za sebou zkušenost záchrany z bytostného ohrožení. Jako by v písni sám sebe i své blízké přesvědčoval, že taková záchrana je možná i do budoucna a nezávisí na našich silách a schopnostech, nýbrž na víře v Hospodina.

Víra v Hospodina nechrání před vřavou světa; do temných výhledů však vnáší světlo, přináší podivuhodný klid mysli, tiší paniku srdce, takže člověk dokáže vidět realitu, mobilizuje své zdroje síly a odhodlání, dokáže vidět nečekaná řešení, nalézat únikové cesty, uchovat si naději na dohodu, smír a spolupráci.

Adventní čas je časem přibývající temnoty a tísně. My však čekáme narození Toho, který do našich temnot přináší světlo evangelia. Evangelium je mocí, která přemáhá ochromující strach. Evangelium otvírá nečekaná východiska, úzké dveře a skryté stezky k naději, k novým vztahům a budoucnosti, která překonává i prohry a smrt.



SATURDAY 5 DECEMBER

Psalm 27:1-3

The author of this song certainly knows what fear is. They know what it is like to be surrounded by enemies and to face serious threats. They know how dark everything seems when one is encircled by enemies. The horizon narrows. Fear alerts us to danger, and in doing so, protects us. But when there is too much fear, it paralyzes us and thus contributes to our downfall.

What are our fears? And what threatens us? Are we afraid for our church? Traditional churches are losing ground; their membership is dwindling. Around the world, interest is growing in either conservative or charismatic Christian movements. Do we fear for democracy and the cohesion of Euro-American civilization? It seems that authoritarian and nationalist regimes are gaining the upper hand. Are we afraid of technologies that are beginning to slip beyond human control? Or do we worry about a planet that is overheating?

The psalmist has experienced being rescued from a life-threatening situation. It is as if, in this song, they are convincing themselves and their loved ones that such a rescue is possible in the future as well, and that it does not depend on our own strength and abilities, but on our faith in the Lord.

Faith in the Lord does not shield us from the turmoil of the world; yet it brings light to dark prospects, brings a remarkable peace of mind, calms the panic in our hearts, so that we can see reality, mobilize our reserves of strength and determination, see unexpected solutions, find ways out, and hold on to hope for agreement, reconciliation, and cooperation.

Advent is a time of growing darkness and with it, possibly a growing sense of distress. Yet we await the birth of the One who brings the light of the Gospel into our darkness. The Gospel is the power that overcomes paralyzing fear. The Gospel opens up unexpected avenues, narrow doors, and hidden paths to hope, to new relationships, and to a future that overcomes even failure and death.



NEDĚLE 6. PROSINCE (DRUHÁ NEDĚLE ADVENTNÍ)

Iz 60,1-5

Adventní období začíná uprostřed temnot, ale Izajáš nám neříká, abychom se snažili vykřesat světlo. To světlo již přišlo. Toto je jádrem naší víry: milost nás předchází. Pán Bůh jedná jako první a naše životy jsou odpovědí na Boží iniciativu plnou milosrdenství.

Izajáš nás však nepovolává jen k tomu, abychom Boží světlo přijímali. Chce po nás, abychom sami toto světlo vyzařovali a abychom vytvářeli společenství lidí, které vyzařuje naději, pokoj, lásku a radost. Takové světlo lidi spojuje a překračuje hranice národů, kultur, i veškeré jejich rozdíly.

Jsou chvíle, kdy jediné, co kolem sebe vidíme, je temnota a hříšnost tohoto světa. Právě pro tyto chvíle nám Izajáš předává tu jedinečnou naději. Boží lid se často musí snažit, aby příliš nevyčuhoval, křesťané skrývají svoji identitu, svoji rodinu nebo svá obdarování jen proto, aby někam zapadli. Přitom Boží ujištění o lidské důstojnosti stojí na skutečnosti, že každý člověk je obrazem Božím. V této důstojnosti je pravda, protože nám byla darována Pánem Bohem v jeho milosrdenství.

Jsme tedy povoláni k tomu, abychom se snažili zviditelnit toto světlo. Třeba tak, že se budeme navzájem podporovat, zpochybňovat struktury, které lidskou důstojnost popírají, zasazovat se o spravedlivá a rovnoprávná společenství a vytvářet církevní společenství, kde se nikdo nemusí skrývat, aby zapadl.

Je dobré mít na paměti, že Boží světlo nevyzařujeme sami. Naše partnerství nám připomínají, že tělo Kristovo nezná hranic. Učíme se jeden od druhého, sdílíme své slabosti a zjišťujeme, že Boží dílo přesahuje jakoukoli jednotlivou komunitu.

Boží světlo je již tady. Kéž ho v tomto adventním období vyzařujeme skrze své životy i skrze svá společenství. Nechť znovu zaslechneme Izajášovo pozvání: Povstaň! Rozjasni se!



SUNDAY 6 DECEMBER (SECOND SUNDAY OF ADVENT)

Isaiah 60:1-5

Advent begins in the darkness, but Isaiah does not tell us to create the light. The light has already come. This is at the heart of our faith: grace comes before us. God acts first, and our lives become a response to God's gracious initiative.

Isaiah's call is not simply to receive God's light, but to shine with the light ourselves. And then, to be a gathering of people alight with hope, peace, love, and joy. It draws people together, crossing boundaries of nation, culture, and difference.

There are times when all we can see is the darkness and sin of the world. In those moments, Isaiah shares this particular hope. Too often, God's beloved people are told to remain invisible, to hide identities, families, or gifts in order to belong. Yet the Light's affirmation of human dignity begins elsewhere: every person bears the image of God. Dignity is our truth because it is God's gracious gift.

Our calling, then, is to help make that light visible: by accompanying one another, challenging structures that deny human dignity, advocating for just and equitable communities, and creating churches where no one must hide in order to belong.

We do not shine alone. Our partnerships remind us that the body of Christ knows no borders. We learn from one another, share our vulnerabilities, and discover that God's work is larger than any one community.

The light is already here. This Advent may our lives and communities reflect Divine Light. May we hear Isaiah's invitation anew: Arise! Shine!



PONDĚLÍ 7. PROSINCE

Iz 40,9-11

Žijeme v době, která nám neustále opakuje, že svůj život máme držet pevně ve vlastních rukou. Přestože máme více možností než kdy dříve, přichází s nimi i nejistota: Najdu si dobrou práci? Co když udělám špatné rozhodnutí? Co když selžu?

Izraelité v babylonském zajetí čelili jiné temnotě. Přišli o domov, svou zemi i jistoty. A právě tehdy jim Bůh připomíná, že nemusí mít všechno pod kontrolou ani být stále silní. On je náš Pastýř. Bere slabé ovečky do náruče a nejde tempem těch nejsilnějších, ale těch, kterým docházejí síly. Ví, že některé ovečky nemohou běžet.

Na cestách mám tendenci plánovat do posledního detailu. Přesto se vždy objeví něco, co naplánovat nejde. A právě v tom je víra podobná. Ne vždy dostaneme celou mapu, ale nejdeme tou cestou sami. Vede nás Pastýř, který zná naše slabosti a bere nás do náruče, když nám dochází dech.

Když je člověk daleko od domova, uvědomuje si, jak moc potřebuje bezpečí a někam patřit. Díky Bohu, sborům a našemu partnerství můžeme nacházet kousek domova i na místech, která nám nejsou tolik známá.

Advent je obdobím čekání, a to není vždy příjemné. Nevíme, kdy přijde odpověď ani jak bude vypadat. Právě tam může začínat víra, ne ve chvíli, kdy máme všechny odpovědi, ale když připustíme, že je všechny mít nemusíme.

Někdy sami potřebujeme slyšet dobrou zprávu. Jindy ji můžeme přinést někomu jinému. A někdy stačí jen připomenout: „Nejsi na to sám."

Pane Bože, děkujeme, že nemusíme všechno zvládnout sami. Pomoz nám důvěřovat Tvému vedení, i když neznáme celou cestu. Uč nás zpomalit, když nám dochází dech, a být světlem pro ty, kteří potřebují slyšet, že nejsou sami. Amen.



MONDAY 7 DECEMBER

Isaiah 40:9-11

We live in an era that keeps telling us we need to hold our lives firmly in our own hands. And although we have more opportunities than ever before, making choices comes with uncertainty: will I be able to find a good job? What if I make a wrong decision? What if I fail?

The Israelites in Babylonian captivity faced a different kind of darkness. They had lost their home, their country, anything they could hold on to. It is precisely in that moment that the Lord reminds them they do not need to have everything under control and always be strong. He is our Shepherd. He takes the weak little sheep into his arms and doesn't keep pace with the strongest ones but with those who are running out of energy. He knows there are some sheep that cannot run.

When travelling, I tend to make plans for everything, down to the very last detail. However, something unexpected always comes up, something that can't be planned. That is what faith is like. We don't always receive a full map, but we are not alone on our journey. We're guided by our Shepherd, who knows our weaknesses and takes us into His arms when we're running out of breath.

When you're far from home, you realize how much you need a sense of security and a place to belong. Thanks to God, the congregations, and our partnership, we can find a little piece of home even in places we are not very familiar with.

Advent is a time of waiting, which is not always pleasant. We don't know when a response will come or what it will look like – and that is exactly where faith may begin. Not when we have all the answers, but only when we are willing to accept that we do not need to have them all.

Sometimes, we need to hear some good news. Other times, we can bring good news to others. And sometimes, a simple reminder that "you are not alone in this" is enough.

Dear Lord, thank you for letting us know that we do not have to handle everything alone. Help us to trust your guidance, even if we don't know the whole way. Teach us to slow down when we're running out of breath, and to be a light for those who need to hear that they are not alone. Amen.



ÚTERÝ 8. PROSINCE

Mi 7,8-9

Nejhorší na tom, když člověk udělá chybu, je fáze, kdy se její důsledky postupně vyjevují. V jedné vteřině něco zlého řeknu, ale vztah s druhým to poškodí na nesrovnatelně delší dobu. Ve chvilce udělám jedno špatné rozhodnutí, a pak sleduji, jak padá jedna věc za druhou jako dílky domina. Poznám svoji chybu, můžu si říct, že to znova neudělám. Ale stejně pak musím jenom sedět a pozorovat, kam až se rozbíhají praskliny mého záseku a kde všude se v lidech budu potkávat s jeho stopami, šrámy a jizvami.

Nezbývá než čekat, snažit se hasit, kde ještě spáleniště sem tam vzplane, a sypat si popel na hlavu. Ve Starém zákoně se na mnoha různých místech objevuje situace, kdy jednotlivec nebo skupina musí pozorovat důsledky svých hříchů – tady je to celý izraelský národ, který dostane zemi jako dar od Pána a neváží si jí ani Boha. Pozná svoji vinu a přijme vyměřený trest od Boha – vyhnanství. Nevzpírá se, bere to tak, jak to je.

Ne snad že bychom mohli utrpení, které na nás přijde, snadno interpretovat jako trest Boží – spíš máme být schopní přijmout svoji vinu a důsledky toho, co jsme provedli. Bůh totiž silně a jednoznačně vstupuje trochu odjinud.

Temnota, kterou si svojí vinou oblékneme, je bez hranic a tvaru, bez konkrétního časového určení. Ale Bůh, který jako jasné světlo takovou tmu prořízne, jí tím stanoví hranice – časové i prostorové. Chůze po spáleništi s popelem na hlavě nemá být definitivní. Když víme, kde jsme udělali chybu, a zveme Boha, aby nám s nápravou pomohl, najednou celá ta katastrofa dostane určitý rámec. Bůh nás o tom ujišťuje skrze Micheáše, ale nejvíce skrz Ježíše. *Teď ještě ne, teď ještě musíte vidět důsledky svých činů, vykoupat se v popelu. Ale Bůh už otevírá dveře, takže víte, kam jít. Cesta k nápravě, změně a odpuštění bude ještě dlouhá, ale cíl je vidět už teď.*



TUESDAY 8 DECEMBER

Micah 7:8-9

The worst part of making a mistake is that its consequences can haunt you for a very long time. It takes one second to say something hurtful, but it can take quite a while to repair the relationship that has been affected. You make a bad decision in an instant, and then you watch one thing after another collapse like dominoes. I can acknowledge my mistake and tell myself I will not do this again. However, I still have to sit and watch how far the cracks of my blunder spread and where I will have to keep encountering its traces, scars, and wounds in the people around me.

All you can do is wait, try to put out the fires that still flare up here and there, and sprinkle ashes on your head. In the Old Testament, there are many different passages describing situations in which an individual or a group must face the consequences of their sins. Here, it is the entire nation of Israel, which receives the land as a gift from the Lord but fails to value either the land or its giver. They recognise their mistake and, without resistance, accept God's punishment – exile.

This is not to say that we should interpret the suffering we go through as God's punishment. Rather that we should be willing to accept our guilt and the consequences of what we have done. For God intervenes powerfully and unequivocally from a somewhat different perspective.

The darkness we bring on ourselves through our own fault has no boundaries and no form, no specific time frame. But God, who cuts though the darkness with His bright light, sets its boundaries, both in time and in space. Walking through the ruins with ashes on our heads is not meant to be permanent. When we know where we made a mistake and we invite God to help us fix it, suddenly the whole catastrophe has a certain framework. God assures us of this through Micah, but most of all through Jesus. *Not yet – for now, you must still face the consequences of your actions, and wallow in your ashes. But God is already opening the door, so you know where to go. The path to redemption, change, and forgiveness will still be a long one, but you can already see the destination.*

STŘEDA 9. PROSINCE

L 1,5-25



Naděje nad ději. Jeden verš mě v příběhu Alžběty a Zachariáše už od mládí lákal k přemýšlení. Ten, který tyto postavy charakterizuje: *„Byli oba spravedliví před Bohem a žili bezúhonně podle všech Hospodinových přikázání a nařízení.“* (L 1, 6) Vypadá to jako příklad téměř dokonalé zbožnosti a pokory. Až se skoro stydím, že o mně by se něco podobného napsat nedalo. Přesto tihle věrní a spravedliví nesou svými životy obrovskou bolest. Nejen bolest tíže života bez dětí, která v jejich době znamenala nejen osobní smutek, ale též společenskou izolaci. Nesou v sobě i bolest, týkající se jejich víry: bolest nevyslyšené modlitby.

Bible o tom, co prožívali, nic neříká, tak si můžeme představovat, jak se svým břemenem postupně stárli. Možná si někdy vyčítali, že jejich víra přes všechnu snahu ještě není dost dobrá. Možná si v mládí v duchu představovali, že kdyby byli s někým jiným, tak... Možná, že ze začátku hodně o své situaci mluvili, třeba i plakali nebo křičeli. Na sebe navzájem, ale možná i na Pána Boha. A dost možná, že s přibývajícími léty přišla rezignace. A ticho. „Je to tabu. Zkusili jsme snad všechno, není k tomu co říct. Bolest se přetavila v kámen na hrudi. A už je to nakonec jedno: zestárli jsme.“

A právě ve chvíli, kdy už nic nečekají, kdy už lidský čas říká, že není po čem toužit, promlouvá Pán Bůh.

Je to těžké přijmout Boží čas. V mládí, v plnosti sil, ale i ve stáří. V každé fázi života máme představu o tom, jak by měl běžet. A možná i touhu po tom, jak by měl končit. Ale Boží načasování se s tím naším nemusí vždy shodovat. Nepřichází ve chvíli, kdy máme vše pod kontrolou, ale často až tehdy, kdy jsou naše vlastní síly u konce.

Zachariášova ztráta hlasu není jen trestem za pochybování o Boží moci, ale pozváním ke ztišení. V Adventu jsme zváni k témuž: ztišit se, naslouchat Božímu hlasu. On připravuje něco nového i tam, kde vidíme jen neplodnost a prázdnotu. Alžbětino těhotenství je důkazem, že u Boha není nic nemožné a že žádná modlitba věrného nezůstane zapomenuta.

WEDNESDAY 9 DECEMBER

Luke 1:5-25



Hope that prevails. Ever since I was young, there was one verse in the story of Elizabeth and Zechariah that would make me wonder. It was the verse characterising their personalities: *"Both of them were righteous in the sight of God, observing all the Lord's commands and decrees blamelessly."* (Luke 1:6) This looks like an example of almost perfect piety and humility. I almost feel ashamed when I realise the same could not be said about me. And yet, these people live with an immense pain. Not only the pain of a life without children, which in their time meant, apart from the personal sorrow, also social isolation. They also carry pain related to their faith: the pain of unanswered prayers.

The Bible says nothing about what they were actually going through, so we can only imagine how they grew older with their burden. Perhaps at times they blamed themselves for the fact that, despite all their efforts, their faith still wasn't good enough. Perhaps when they were still young, they imagined that maybe if they had been with someone else, then... Perhaps at first, they talked a lot about their situation, maybe even cried or screamed – at each other, but perhaps also at the Lord. And quite possibly, as the years went by, resignation began to set in. And silence. "It's a taboo topic. We've tried just about everything; there's nothing more to say. The pain has turned into a weight on our shoulders. And in the end, it doesn't matter anymore: we've simply grown old."

It is precisely at that moment, when they no longer expect anything, when human time tells them there is nothing left to long for, that the Lord God speaks.

Sometimes, it is difficult to accept God's timing – in our youth, when we are in the prime of life, but also in old age. At every stage of life, we have an idea of how it should unfold. And perhaps even a longing for how it should end. But God's timing does not always coincide with our own. It does not come at a time when we have everything under control, but often only when our own strength has run out.

Zechariah's loss of voice is not merely a punishment from God. It is an invitation to quiet down and be still. In Advent, we are invited to do the same: be still and listen to God's voice. He is preparing something new even where we only see barrenness and emptiness. Elizabeth's pregnancy is proof that nothing is impossible with God and that no prayer of the faithful goes unanswered.

ČTVRTEK 10. PROSINCE

L 3,1-6



Nejsem sice Jan Křtitel, ale dnešního dne si připomínám třicet let od své ordinace ke službě Slova a svátostí. Bylo to v malé modlitebně v prosincově zasněženém severomoravském Rýmařově roku 1996. Sešlo se tam tehdy asi 50 členů sboru a přátel, přes kopce přijelo několik kolegů farářů. Ordinaci vedl synodní senior Pavel Smetana. Když vyzval všechny ordinované a presbytery, aby mi požehnali, přidal se k nim také místní bezdomovec. Horlivě na mě vkládal ruce a tvářil se, že na světě není nic samozřejmějšího. Beru to od té doby jako závazek.

Biblický oddíl je o tom, jak začal veřejně působit Jan Křtitel. V dlouhém úvodním souvětí jsou vylíčeny mocenské poměry v tehdejší Římské říši i na Blízkém východě. Žádné věčné pravdy, ale za císaře Tiberia, za Husáka, za Reagana, za Trumpa ... se někomu „stane“ slovo Boží. A toto slovo ho nebo ji pak pudí, aby do současných poměrů přinášela pohled od konce, z Božího království. Jana Křtitele takové kázání stálo život. Dnes, na den lidských práv, bychom možná podepsali petici za Janovo propuštění. Ale co my víme, ve zpětném pohledu nakonec i to jeho uvěznění připravovalo cesty Páně. Stejně jako ta rýmařovská modlitebna, z níž je dnes vietnamská večerka.

THURSDAY 10 DECEMBER

Luke 3:1-6

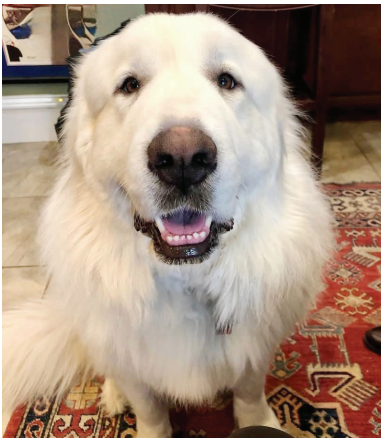


I am no John the Baptist but today marks the thirtieth anniversary of my ordination to the ministry of the Word and the Sacraments. It took place in a small church in Rýmařov, a North Moravian town, blanketed in December snow back then in 1996. Around fifty church members and friends gathered, and several fellow pastors had travelled across the hills to be there. The ordination was led by Pavel Smetana, who then served as the head of the ECCB. When he invited all ordained ministers and elders to bless me, a local homeless man joined them. He eagerly laid his hands on me, acting as if nothing in the world could be more natural. I have perceived this as a commitment ever since.

The reading for today is about how John the Baptist began his public ministry. The long opening sentence outlines the balance of power in the Roman Empire and the Near East at that time. No abstract eternal truths. Under Emperor Tiberius (or under Husák, Communist president of Czechoslovakia from 1975 to 1989, Reagan, or Trump), the Word of God "comes" to someone. And that Word then drives him or her to bring a perspective from the end, from the Kingdom of God, into the realities of the present day. Such preaching cost John the Baptist his life. Today, on Human Rights Day, we would perhaps be signing a petition for John's release. But who knows. In hindsight, even his imprisonment ultimately prepared the ways of the Lord – much like that small church in Rýmařov, which is now a Vietnamese corner store.

PÁTEK 11. PROSINCE

Ž 119,105



Taky občas máte „den blbec“? Oblíbené džíny jsou vám najednou těsné, v lednici není nic poživatelného, pětkrát vám zavolal robot, aby se vám pokusil něco prodat, ale ani jednou vám nezavolala lidská bytost, natož kamarád. Měli jste nepříjemnou výměnu názorů s někým z rodiny ohledně něčeho, co vlastně vůbec nestálo za řeč. Zapomněli jste na Zoomový hovor, na kterém jste měli být včera. Váš oblíbený tým utrpěl zdrcující porážku. E-maily se vám nechtěly stáhnout, načež v tiskárně došel inkoust.

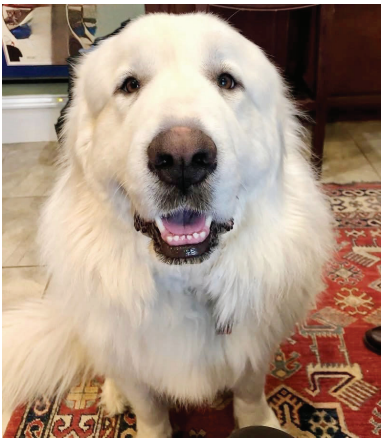
Co pak člověk může dělat?

Já osobně si vždycky vybavím tento verš ze žalmu 119. a několikrát si ho přezpívám. Zvednu se, otřesu se jako naše fenka pyrenejského horského psa, Lizzy, a pokračuji ve dni, který nyní dostal nový rámec: každý krok kupředu osvětluje Boží slovo.

Je to krátký veršík, ale občas přesně tohle potřebujeme, abychom se uprostřed takového „dne blbce“ dokázali znovu soustředit na to, co je dobré, správné a pravdivé.

FRIDAY 11 DECEMBER

Psalm 119:105



Have you ever had "one of those days?" A day filled with petty annoyances. Your favorite jeans are suddenly too tight. There is nothing edible in the fridge. You have had five robo calls wanting to sell you something and not a single call from a friend or even a live human being. You exchanged cross words with a family member over what was, in fact, nothing. You forgot about a Zoom call you were supposed to be on yesterday. Your favorite team lost and lost badly. Your email wouldn't download, and then your printer ran out of ink.

What do you do then?

Me, I think of this verse from Psalm 119, and I sing it to myself, several times. I pick myself up, shake like our Great Pyrenees dog Lizzy, and go on with the day, which is now framed with every step ahead lit by God's word.

A short verse, yes, but sometimes that is all it takes to refocus on what is good, and right, and true amidst "one of those days."



SOBOTA 12. PROSINCE

Iz 12,2-6

Zatímco v přírodě kolem nás postupně ubývá světla, dny se krátí, noci se prodlužují, počasí je jaksi stále ponurejší a škaredější a povinnosti školního roku už nás stihly pořádně zavalit a vyčerpat, text proroka Izajáše mezi nás vtrhává s radostným, jásavým chvalozpěvem.

Ani si moc nedokážu představit, jak by to vypadalo, kdyby nás takhle Izajáš navštívil v půlce prosince brzo ráno u nás doma. Oba rodiče jsou učitelé, všichni tři synové pilně studují v té či oné škole a navíc máme určitou rodinnou tendenci nabrat si toho se začátkem roku víc, než pak zvládáme pohodlně unést. Obdobím od září do prosince se pokaždé nese jednoduché přání – nějak to dotáhnout do Vánoc. A tak přemýšlím, jak by to u nás doma vypadalo. Je 6 hodin ráno, venku je tma jak v pytli, cosi padá z nebe, člověk by si přál, aby to byl sníh, ale je to jakýsi ubohý nedomrzlý déšť. U stolu v obýváku sedí rozespalí rodiče, k malé snídani popíjejí kávu a někde ve změti peřin ve vedlejších pokojích se jako housenky z kokonů neochotně klubou ven moji dva mladší bratři.

A do tohohle rozespalého, unaveného, trochu ponurého ranního ticha se najednou rozrazí dveře do bytu, dovnitř vbíhá jakýsi podivný judský mužík a na celý byt hlaholí: “Hle, Bůh je má spása, doufám a jsem beze strachu. Hospodin, jen Hospodin je má záštita a píseň, stal se mou spásou.” Asi jen stěží by prorokova slova tak brzo ráno padla na úrodnou půdu. Co víc, možná by se jeho pobízení, abychom zpívali Hospodinu a hlásali tu zprávu dál, setkalo i s jistou nevolí.

Izajáš je prorok, přichází “brzo ráno”, dávno předtím, než se v dějinách Božího lidu začne rozednívat. Jeho chvalozpěvu občas nemusíme rozumět, zalepenýma a rozespalýma očima někdy ve víru pracovních a jiných povinností nedohlédneme k radostné události, která je před námi. Naším velkým štěstím a nadějí je ale to, že Hospodin koná jako první. Sestupuje do každého našeho chlívku, mezi rozespalé s jejich šálky rozpustné kávy, mezi unavené, bolavé a opuštěné, a nehledí na to, že jsme se ještě úplně neprobrali, že ještě mžouráme před světlem jeho příchodu. Ale až se nám nakonec oči rozlepí a konečně prohlédneme, můžeme se s jásotem přidat k písni proroka Izajáše. Hle, Bůh je má spása, doufám a jsem beze strachu. Hospodin, jen Hospodin je má záštita a píseň, stal se mou spásou.



SATURDAY 12 DECEMBER

Isaiah 12:2-6

While there is less and less light in the nature around us, the days are getting shorter and the nights are growing longer, the weather is becoming increasingly gloomy and dreary and the demands of the school year have already managed to overwhelm and exhaust us, the text of the prophet Isaiah bursts in with a joyful, jubilant hymn of praise.

I can hardly imagine what it would look like if Isaiah were to visit us like that early one morning in mid-December at our house. Both my parents are teachers, all three of us, their sons, are studying hard at one school or another, and on top of that, we have a certain family tendency to take on more at the start of the year than we can comfortably handle. The period from September to December is always marked by a simple wish: to somehow make it through to Christmas.

And so I find myself wondering what it would look like at our house. It is 6 a.m., pitch dark outside, something is falling from the sky. You'd wish it were snow, but it's just some pathetic, half-frozen rain. My sleepy parents are sitting at the table in the living room, sipping coffee with a light breakfast, and somewhere in the tangle of blankets in the other rooms, my two younger brothers are reluctantly emerging like caterpillars from their cocoons.

And in the middle of this sleepy, weary, somewhat gloomy morning silence, the door suddenly bursts open and a strange little man from Judea comes running in and shouting: "Surely God is my salvation; I will trust and not be afraid. The LORD, the LORD himself, is my strength and my defense; he has become my salvation." It is unlikely that the prophet's words would have fallen on fertile ground so early in the morning. What's more, his exhortation to sing to the Lord and spread the message might even have met with some resentment.

Isaiah is a prophet; he comes "early in the morning," long before dawn breaks in the history of God's people. Sometimes we may not understand his song of praise; with our eyes heavy and sleepy, caught up in the whirlwind of work and other responsibilities, we may fail to see the joyful event that lies ahead of us. Our great joy and hope, however, is that the Lord acts first. He descends into each of our humble abodes, among the sleepy ones with their cups of instant coffee, among the weary, the aching, and the forsaken, and He does not mind that we have not yet fully awakened, that we are still squinting in the light of His coming. But when our eyes finally open and we finally see clearly, we can join in the song of the prophet Isaiah with joy. "Surely God is my salvation; I will trust and not be afraid. The LORD, the LORD himself, is my strength and my defense; he has become my salvation."



NEDĚLE 13. PROSINCE (TŘETÍ ADVENTNÍ NEDĚLE)

F 4,4-7

“Radujte se v Pánu vždycky“ píše Pavel z vězeňské cely, spoutaný okovy. Píše dopis církvi, která ví, jaká je cena za následování Krista v říši, kde vládnou jiní páni. Radost zde není pouhou náladou, ale životním postojem. Důraz je kladen na slova „v Pánu“ – radost je ukotvena v Tom, který přichází.

V tuto třetí adventní neděli zapalujeme růžovou svíčku, čas se chýlí. „Pán je blízko,“ říká Pavel. Starověká církev tomu rozuměla dvojím způsobem: blízko jak časově, tak svou přítomností. Příběh nekončí a Pán Bůh je přítomen i v tomto čase očekávání.

Pavel během tohoto čekání žádá o dvě věci. Tou první je mírnost, epieikeia. Jedná se o shovívavost, která spočívá v ochotě ustoupit, když se svět kolem nás svírá strachem a nejistotou. V době zmatku je mírnost sama o sobě tichým svědectvím. Druhou věcí je osvobození od úzkosti. Řecké slovo pro ni v sobě nese význam vnitřního rozpolcení. Pavlův lék na tyto pocity spočívá v pozvání, abychom vše s vděčností přinášeli před Pána, který je nám nablízku. Následuje pokoj, který „střeží“ naše srdce – stejné slovo se používalo pro hlídky u městských bran. Takový pokoj nebezpečí neodstraňuje, ale drží stráž uvnitř toho těžkého kolem nás.

Wendell Berry ve svém díle „Manifest: Osvobozenecká fronta šílených farmářů“ vlastně vybízí, jazykem prostého farmáře, k témuž: „Buďte radostní, i když jste zvážili všechna fakta.“ Pavlova radost je stejného rázu – odmítá nechat tato fakta mít poslední slovo.

Kéž bychom v tomto období dokázali prožívat pavlovskou radost, v laskavosti vůči sobě navzájem a v neustálém hledání.



SUNDAY 13 DECEMBER (3RD SUNDAY OF ADVENT)

Philippians 4:4-7

Paul writes “Rejoice in the Lord always” from a prison cell. This is a letter written in chains to a church that knows what it costs to follow Christ in an empire with other lords. Joy here is not a mood but an orientation. The weight of the sentence falls on “in the Lord”: joy anchored in the One who is coming.

On this Third Sunday of Advent, the candle turns rose and the whole season leans forward. “The Lord is near,” Paul says, and the ancient church heard it both ways: near in time, and near in presence. The story is not finished, and God is not absent from the waiting.

In the midst of this waiting, Paul asks for two things. The first is gentleness, epieikeia. It is a forbearance that is a willingness to yield when the world around us clutches in fear and uncertainty. In a season of frenzy, gentleness is its own quiet witness. The second is release from anxiety. The Greek word for it carries the sense of being divided against ourselves. Paul’s remedy is an invitation to bring everything, with thanksgiving, into the presence of the God who is near. What follows is a peace that “guards” our hearts, a word used for a sentry posted at the city gate. This peace does not remove the danger. It keeps watch within it.

Wendell Berry, in his “Manifesto: The Mad Farmer Liberation Front,” gives the same command in a farmer’s plain speech: “Be joyful though you have considered all the facts.” This is Paul’s joy, too. It is the refusal to let these facts have the last word.

In this season, may we practice that joy: in gentleness toward one another and the steady watch of a peace that is larger than our understanding.



PONDĚLÍ 14. PROSINCE

L 1,26-38

V životě můžeme zažít pestrou škálu šoků včetně těch s dobrým koncem. Zrovna včera nám při diakonické benefiční akci, kde návštěvníci běžně dávali 100 korun, jeden z účastníků jako vstupné dobrovolné donesl v hotovosti 1000 000 korun a nechtěl být identifikován – prostě jen tak dal milión a odešel. Představuji se, že nějak podobně musela být šokovaná Marie. Z ničeho nic, bez varování, bez přípravy se zjeví někdo neznámý/anděl a vychrlí na ni šokující informace. Marie, jistě přes směs úžasu, zmatku, radosti i strachu, reaguje neuvěřitelně – rozpozná, že to není šálení smyslů, ale Boží dílo a během pouhé jediné minuty, kterou celý rozhovor zabere, dá svolení „...staň se podle tvého slova“ a tím pohne dějinami lidstva a pro nás „z pohanů“ tím rozsvítí světlo na konci mnohých biblických zaslíbení, které završí její syn Ježíš. Kéž podobné minuty v našich životech, které mohou mnohým dobrým pohnout, nemineme bez přitakání a z pozice, jako Marie „služebník Páně.“



MONDAY 14 DECEMBER

Luke 1:26-38

Life brings a wide variety of shocks, including those with a good end. Just yesterday, at a charity event for the Diaconia, where the visitors would usually donate a hundred crowns, one of the participants brought CZK 1 million in cash and did not wish to be identified – simply brought the money and left. I imagine Mary must have been in similar shock. Out of the blue, without warning or preparation, a stranger (an angel) appears and unleashes the shocking news upon her. Mary, no doubt amidst a mixture of amazement, confusion, joy and fear, reacts in an incredible way: she recognises that this is not an illusion, but the work of God, and within the single minute that the entire conversation takes, she gives her consent. “May your word to me be fulfilled,” she says, setting human history in motion and, for us, the “gentiles”, lighting a light at the end of many Biblical promises that her son, Jesus, will bring to completion. May we not let such moments in our lives, which have the power to set many good things in motion, go by without us consenting and adopting Mary’s attitude: may we be the “servants of the Lord”.



ÚTERÝ 15. PROSINCE

L 1,39-45

Marie jde za Alžbětou. Jde určitě několik dní a spěchá, protože se jí právě zjevil posel Boží a řekl jí dvě důležité zprávy: že Marie počne dítě a že je její příbuzná Alžběta už šest měsíců také těhotná. Nikdo jiný o Alžbětině těhotenství zatím asi neví, neboť její muž je dočasně němý a sama Alžběta to drží v tajnosti.

Marie je velice mladá dívka, zato Alžběta už je v pokročilém věku. Nevíme, proč se za ní Marie vydává takovou dálku. Třeba chce své staré těhotné příbuzné pomoct. Nebo u ní chce najít oporu, pochopení, rady, pomoc v nové, neznámé a navíc tak důležité situaci. Vždyť jí anděl řekl, že čeká Syna Božího!

Marie přichází a zdraví Alžbětu, která jsouc naplněna Duchem svatým, okamžitě pochopí celou situaci a Marii nahlas zdraví: „Požehnaná jsi nade všechny ženy a požehnaný plod tvého těla!“

Proč je Marie „nejpožehnanější“ ze všech žen? My už to víme, protože dobře známe Evangelium – tu dobrou zprávu o Ježíši, našem Spasiteli. Marie s Alžbětou sice vědí, že jejich děti nejsou obyčejné. My ale víme, že z jednoho vyroste prorok a z druhého Mesiáš. Já pevně věřím, že to nejdůležitější na tomto příběhu je to, že se obě ženy staly dobrovolně božími nástroji. Věřím, že Marie mohla svůj úděl odmítnout. Ze strachu z Hospodina, ze strachu z odpovědnosti, ze strachu z okolí atd... Marie ale Boží úkol přijímá a Hospodina chválí. Dobrovolně koná Boží vůli, ačkoliv jí to nepřinese nic lehkého.

To je důvod, proč vzdáváme Marii úctu. Pro každého z nás má Hospodin nějaký úkol, možná jich je dokonce hodně. Je to ale na nás, jestli chceme Boha přijímat, poslouchat ho, hledat to, co po nás chce, a podle toho konat. Zkusme se zamyslet. Jsme tak odvážní jako je Marie? Tváří v tvář Božímu přání, odpovídáme Bohu „Hle, jsem služebník/nice Páně; staň se mi podle tvého slova“? Nebo uhýbáme před nelehkými úkoly jak jen to jde a snažíme se nevidět, kam nás náš Pán posílá?

Marie i Alžběta se z těhotenství i ze svých úkolů velmi radují. Na své děti se těší, Marie dokonce zůstala s Alžbětou pravděpodobně až do narození Jana. Pojďme se tedy také těšit na všechno, co nám Pán Bůh dává a zkusme hledat a přijímat to, co po nás Bůh žádá.



TUESDAY 15 DECEMBER

Luke 1:39-45

Mary is on her way to visit Elizabeth. She has definitely been on the road for several days and she is in a hurry because an angel of God has just appeared to her and told her two important pieces of news: that Mary would conceive a child and that Elizabeth was already six months pregnant. Nobody else probably knows about the pregnancy, as Elizabeth's husband is temporarily mute and Elizabeth herself is keeping it a secret.

Mary is a very young woman, whereas Elizabeth is already of advanced age. We do not know why Mary is travelling such a long way to see her. Perhaps she wants to help her elderly, pregnant relative. Or perhaps she is seeking support, understanding, advice and help from her in this new, unfamiliar and very important situation. After all, the angel had told her that she was expecting the Son of God!

Mary arrives and greets Elizabeth, who, being filled with the Holy Spirit, immediately understands the whole situation and greets Mary, exclaiming: "Blessed are you among women, and blessed is the child you will bear!"

Why is Mary "the most blessed" among women? We already know, because we know the Gospel – the good news about Jesus, our Saviour. Mary and Elizabeth know, of course, that their children are no ordinary children. What we know is that one will grow up to be a prophet and the other the Messiah. I firmly believe that the most important part of this story, however, is that both women willingly became God's instruments. I believe that Mary could have refused her calling. Out of fear of the Lord, fear of responsibility, fear of what others might think... Yet Mary accepts God's task and praises the Lord. She does what the Lord has asked, even though this will not be an easy journey.

That is why we honour Mary. The Lord has a task for each of us – perhaps even many. But it is up to us whether we wish to accept God, obey Him, seek what He asks of us and act accordingly. Let us reflect on this a little bit. Are we as courageous as Mary was? When faced with God's will, do we respond by saying "I am the Lord's servant, may your word to me be fulfilled," or do we shy away from difficult tasks as much as we can and try not to see where our Lord is sending us?

Both Mary and Elizabeth are overjoyed at their pregnancies and the tasks before them. They are looking forward to their children; Mary even stayed with Elizabeth, probably until John was born. Let us also look forward to everything the Lord is giving us and let us seek and accept what the Lord is asking of us.



STŘEDA 16. PROSINCE

J 1,6-9

Od Boha byl poslán člověk, jménem Jan. Ten přišel proto, aby vydal svědectví o tom světle, aby všichni uvěřili skrze něho. Jan sám nebyl tím světlem, ale přišel, aby o tom světle vydal svědectví. Bylo tu pravé světlo, které osvěcuje každého člověka; to přicházelo do světa.

Začátek Janova evangelia vypráví o světle, které vstupuje do světa. O světle, které vede, vytahuje z temnoty, svítí na temné stezky a proniká do koutů lidské duše, kam se člověk často bojí podívat. Je to světlo, které prozařuje naše temné dny. Je to světlo, které přichází v Božím Synu Ježíši Kristu. Stručně to vystihuje zpěv z Taizé: P*řed Tebou Pane temno ztrácí sílu svou, noc odchází a den jasně září.*

A pak se v šestém verši objevuje člověk jménem Jan. Jeho úkol je prostý a přitom zásadní: vydat svědectví o světle. Evangelista to opakuje dvakrát, jako by nám chtěl připomenout, že Jan není středem pozornosti. On není světlem. Je jen ukazatelem, hlasem, který odkazuje dál. To je důležité i pro nás: nemáme zveličovat žádného člověka — ani sebe. Naše síla není v tom, že sami zářímе, ale v tom, že ukazujeme na světlo, které září pro všechny.

To pravé světlo totiž osvěcuje každého člověka. Umí proniknout do nejtemnějších zákoutí lidské duše, na cesty, kde člověk bloudí, kde se ztrácí, kde už nevidí dál. A když si to uvědomím, mohu si zazpívat: *Do šera, do tmy, hvězda nám svítí, do temna noci jasný cíl. V tom světle člověk naději cítí, ze světla čerpáš nejvíc sil.*

Děkujeme, Pane, za sílu tvého světla. Za to, že otevírá naději tam, kde my už nic nevidíme. Za to, že v temnotě nezůstáváme sami. V síle tvého světla smíme najít cestu dál.

Přeji vám, ať vám to pravé světlo svítí na vaši cestu a s tím pravým světlem svítá každý váš nový den.



WEDNESDAY 16 DECEMBER

John 1:6-9

The beginning of the Gospel of John tells us about the light that enters the world. About the light that leads, pulls us out of the darkness, shines on dark paths, and reaches into the corners of the human soul where people often fear to look. It is the light that brightens our dark days. It is the light that comes in God's Son Jesus Christ. This is briefly expressed in the Taizé chant: *In our darkness there is no darkness with you, o Lord, the deepest night is clear as the day.*

And then, in the sixth verse, a man named John appears. His task is simple and yet essential: to bear witness to the light. The evangelist repeats it twice, as if to remind us that John is not the centre of attention. He is not the light. He is only a signpost, a voice pointing further. This is important for us as well: we are not to magnify any person — not even ourselves. Our strength is not in being the light ourselves, but in pointing to the light that shines for everyone.

That true light enlightens every person. It can enter the darkest corners of the human soul, the paths where a person wanders, gets lost, and no longer sees the way forward. And when I realize this, I can sing: *Into the dusk, into the dark, a star shines for us; into the deep night a clear goal. In that light a person feels hope; from that light you draw the greatest strength.*

We thank you, Lord, for the strength of your light. For opening hope where we no longer see anything. For not leaving us alone in the darkness. In the strength of your light, we may find the way forward.

May the true light guide you on your journey, and may each new day dawn with that true light.

ČTVRTEK 17. PROSINCE

Sk 9,3-6



Ježíš se Saulovi zjevil jako světlo z nebe. Světlo ho obklopilo a Saul jasně uslyšel hlas, který se představil jako Ježíš. Jeho společníci hlas také slyšeli, ale světlo neviděli. Saul byl světlem oslněn natolik, že na tři dny ztratil zrak.

Co to bylo za světlo? Blesk zřejmě ne – ten by pravděpodobně viděli i ostatní. Zázračný úkaz? Nebo vidění zjevené pouze Saulovi? Nevíme. Skutky byly podle běžného datování sepsány v 80.–90. letech n. l., tedy asi 40–50 let po události. Příběh se mezitím mohl vyprávěním změnit.

Jak dobře si pamatujeme události z dětství? Já si například z doby kolem sedmi let pamatuji, že jsem byl kvůli salmonele v karanténě, pamatuji si pokoj ve tmě a jen úzký proužek světla pod dveřmi, a pak přesun na jiný pokoj a tam většího kluka, který po nás chtěl, abychom snědli mouchu. Ale už nevím, jestli to chtěl jen po mně a zda jsem ji skutečně snědl. Silné věci si pamatujeme, detaily často ne.

Zajímavé také je, že Pavel o této události ve svých dopisech nemluví stejným způsobem. Mluví o setkání se vzkříšeným Kristem. Opravdu se tedy vše stalo tak, jak čteme ve Skutcích?

Vidím tři možnosti. Mohu příběh přijmout jako skutečnou událost a věřit, že Bůh tehdy lidem zjevoval svou vůli způsobem, který je nám dnes těžké si představit. Mohu být skeptický a připustit, že se příběh během času změnil. A mohu si také říct: „Nevím přesně, co se tehdy stalo.“

Přesto zůstává fascinující, že Saul, téměř fanatický pronásledovatel křesťanů, se po této události stal Pavlem – následovníkem Krista a misionářem, ochotným kvůli své víře trpět i zemřít. Musel být hluboce přesvědčený, že se s Ježíšem skutečně setkal.

Možná právě tady začíná tajemství. Jistotu dnes nezískám. Stroj času nemám. Některé věci tedy zůstanou tajemstvím. A možná je důležitější přemýšlet, co nám tento příběh říká dnes.

Přáli byste si vy setkat se s Ježíšem? Slyšet zřetelně jeho hlas a nemít žádnou pochybnost, že jste se skutečně setkali s Kristem?

THURSDAY 17 DECEMBER

Acts 9:3-6



Jesus appeared to Saul as a light from heaven. The light surrounded him and Saul heard a clear voice which presented itself as Jesus. His companions also heard the voice, but they did not see the light. Saul was so blinded by the light that he lost sight for three days.

What was the light? It probably wasn't lightning, as others would have seen that, too. A miraculous phenomenon? Or a vision seen only by Saul? We don't know. According to conventional dating, the Book of Acts was written in the eighties to nineties CE, that is, about 40 to 50 years after the event. The story could have changed through retelling in the meantime.

How well do we remember events from our childhood? There is one memory I have from when I was about seven. I was quarantined because of salmonella. I remember a dark room with only a streak of light coming from under the door. Then I remember being moved to another room that I had to share with an older boy who wanted us to eat a fly. I'm not sure whether he only wanted me to do this, and whether I actually ended up eating it or not. The strong memories stay; the details often fade away.

It is also interesting that when Paul mentions this event in his letters, he recounts it in a slightly different manner. He speaks of an encounter with the risen Christ. Did everything really happen the way we read about it in the book of Acts, then?

I see three options. We can accept the story as a true event and believe that God revealed His will to people back then in a way that is difficult for us to imagine today. We can be sceptical and admit that the story had changed over time. Or we can simply accept that we don't know exactly what happened.

Nevertheless, it remains fascinating that following this event, Saul, an almost fanatical persecutor of Christians, became Paul, a follower of Christ and a missionary willing to suffer and even die for his faith. He must have been deeply convinced that he had truly encountered Jesus.

Perhaps this is where the mystery begins. We have no way of finding out today, we don't have a time machine. Some things will remain a secret. And maybe it is more important to reflect on what this story has to say today.

Would you like to meet Jesus? To hear his voice clearly and have no doubt that you have truly met Christ?



PÁTEK 18. PROSINCE

L 1,46-55

Marie nezačala chválit Pána jen tak z ničeho nic. Věřila Bohu a anděl jí zvěstoval dobré zprávy pro ni a pro její příbuznou, Alžbětu. Obě byly vyvoleny a dostalo se jim ujištění o Božím požehnání. A i když se nám může zdát nemožné, aby počala panna či žena v pokročilém věku, u Boha, jak víme, není nemožné nic.

Ve své chvalozpěvu Marie velebila Pána. Mluvila o Bohu, který je věrný a který je vždy přítomen, i když to tak třeba někdy nevypadá. Hlásala Boha, který činí velké věci těm, kdo se ho bojí, ale zároveň vidí utlačovatele a svrhává je z jejich trůnů. Prorocké svědectví Marie i Alžběty oslavuje Boží moc osvobodit, zvrátit a změnit naše okolnosti, povýšit pokorné a svrhnout mocné.

V tomto období čekání a příprav, kdy nás zahlcují starosti tohoto světa, kdy nás tolik věcí rozptyluje, trápí, zatěžuje a frustruje, můžeme mít jistotu, že žádná z nich nemá poslední slovo. Když si připomeneme sliby, které dal Pán našim předkům, učíme se kráčet ve víře a vidět, že žádná ze starostí dnešního světa, ať už se jedná o ekologickou devastaci, násilí a smrt, hlad a chudobu, nebo války a bolest, nezničí Boží plán, který vede k dobru nás všech, nikoli k našemu utrpení. Staví před nás nadějeplnou budoucnost.

Mariina píseň nám připomíná, že sloužíme věrnému a spravedlivému Bohu. Pán byl věrný našim předkům a jeho věrnost se vztahuje na nás i na generace, které přijdou, až na věky. Amen.



FRIDAY 18 DECEMBER

Luke 1:46-55

It was not out of nowhere that Mary began to praise the Lord. She knew God and had received good news for herself and her relative Elizabeth, given by the angel of God. Both had been chosen and assured of God's blessings upon them. And although to us it might seem impossible for a virgin and a woman advanced in age to conceive, nothing is impossible with God.

In Mary's song of praise, she magnified the Lord. She talked about a God who is faithful, who is always present even though it may not look like it. She proclaimed a God who not only does great things for those who fear God but sees and brings down the oppressor from their thrones. Both Mary and Elizabeth's prophetic witness, gives praise to God's power to liberate, to reverse and change our circumstances, to lift up the lowly and bring down the powerful.

During this season of waiting and preparation, when we are overwhelmed by the cares of the world, when we are distracted, troubled, burdened, and frustrated by so many things, we can be assured that none of it has the last word. When we remember the promises God made to our ancestors, we learn to walk in faith knowing that today's troubles, ecological devastations, violence and death, hunger and poverty, war and pain will not destroy God's the plan for your welfare and not for harm, to give you a future with hope.

Mary's song reminds us that we serve a faithful and just God. God has been faithful to our ancestors, and God's faithfulness extends to us today and to all generations forever. Amen.

SOBOTA 19. PROSINCE

1 Te 5,16-24



Stejně jako u mnoha jiných věcí, ani u Vánoc nikdy nevíme, které budou ty poslední svého druhu. V roce 2008 (na fotce) jsem zažila poslední Štědrý večer u svých pra-prarodičů.

Našli jsme posléze nové cesty, jak se společně radovat, jak společně vzdávat díky, i když okolnosti už byly jiné.

Vytvořili jsme si nové tradice a rodina se rozrůstala díky sňatkům, nově narozeným dětem, i díky novým přátelstvím.

V roce 2025 jsme zažili poslední Vánoce s mým dědečkem.

A i když se snažíme držet se tradic, které máme, cítím pokoj na duši a nelpím na nich, protože vím, že některé tradice si teprve vytvoříme.

Bylo pro mě také hodně těžké smířit se s tím, že z Vánoc časem vymizelo to kouzlo, které jsem si pamatovala z dětství. Uvědomila jsem si ale, že teď jsem na řadě já, abych takové kouzlo vytvářela pro další generaci.

Není to úžasné, že existuje nespočet variant budoucích Vánoc?

Věřím, že všechny budou svým způsobem kouzelné a že do nich můžeme vnášet ducha těch Vánoc, které jsme již prožili.

Ať už letošní Vánoce budete prožívat ve stejné životní situaci jako doposud, nebo se okolnosti změnily, doufám, že se vám podaří udržet si tradice, které máte rádi, pokojně se rozloučit s těmi, které již dosloužily, a nacházet kouzlo Vánoc v okamžicích, které zrovna prožíváte.

„Přeji vám radost a štěstí, ale především vám přeji lásku.“ (z písničky Dolly Parton)

SATURDAY 19 DECEMBER

I Thessalonians 5:16-24



As with many things, you never know which Christmas will be the last of its kind. 2008 (pictured) was the last Christmas Eve in my great-grandparents' house.

We found new ways to *rejoice* and *give thanks* with one another under different *circumstances*. New traditions formed and the family grew through marriages, births, and friendships.

2025 was the last Christmas with my Grandfather.

While we will *hold fast* to those traditions while they last, I feel at *peace* knowing there are traditions we haven't started yet.

What I've struggled with most is the end of the Christmas magic that I knew as a child, but I've realized that it's just my turn to make the magic for the next generation.

How exciting is it that there are countless types of Christmas future?

I have *faith* that they will all be magical in their own way, and we will carry forward the *spirits* of Christmas past.

This holiday season, whether your circumstances have changed or remained the same, I hope you can hold fast to the traditions you cherish, make peace with the ones that have run their course, and find magic in Christmas present.

"I wish you joy and happiness, but above all this, I wish you love." (Dolly Parton)



NEDĚLE 20. PROSINCE (ČTVRTÁ NEDĚLE ADVENTNÍ)

Ř 13,8-14

Představte si, že se vám zdál zlý sen, děsivá noční můra a vy se celí zpocení ráno probudíte a přemýšlíte, proč nás zlé věci pronásledují i ve snech a co že to vlastně má znamenat. Ale naštěstí se neprobouzíte sami. Vedle vás leží váš partner/partnerka, kterému můžete svou noční můru sdílet, nebo máte blízkého kamaráda/kamarádku, kterému můžete zavolat a zvednout si tak náladu po probdělé noci, po děsech, které se nám zdály. Tak nějak si vykládám i oddíl z Římanům 13, 8-14: láska k sobě a k bližnímu svému je naplněním zákona. Každý, kdo upřímně miluje sám sebe a lidi kolem sebe, je „vzhůru" a naplňuje tak přikázaní desatera. Láska, ať už partnerská, či přátelská, má vycházet na výsluní a nezůstávat skryta pod rouškou tmy. Co naopak nevychází z lásky, nemá ani spatřit světlo světa a zůstat jen jako špatný sen. Světlo je první věc, kterou Bůh stvořil a metaforu světla a temnoty/dne a noci najdeme v Bibli velmi často. Nezapomeňme, že každý z nás v tom je i aktivně, musí občas přemoci sám sebe, aby se probudil – komu by se taky ráno chtělo vstávat z postele? Ale už je čas. Noci už odzvonilo, budíček, vstávat a cvičit! Kéž by tak zůstalo to zlé jen ve snech a přes den už jen milujme sebe i druhé, jak nám zákon říká.

P. S.: Jo, a potom, co se probudíte, tak se nezapomeňte obléknout :D



SUNDAY 20 DECEMBER (FOURTH SUNDAY OF ADVENT)

Romans 13:8-14

Imagine you've had a bad dream, a terrifying nightmare. You wake up sweaty in the morning, wondering why bad things haunt us in our dreams and what this could possibly mean. Luckily enough, you don't wake up alone, you have your partner by your side to share this with, or a close friend you can call to cheer yourself up after a sleepless night, to chase away the horrors from your dreams. This is more or less how I interpret the passage from Romans (13:8-14). love for oneself and for one's neighbour is the fulfilment of the law. Anyone who sincerely loves themselves and those around them is 'up and about' and thus fulfils the Ten Commandments. Love, whether between partners or between friends, should be brought out into the light and not remain hidden beneath the veil of darkness. Conversely, anything that does not have its foundation in love should never see the light of day and remain merely a bad dream. Light was the first thing God created, and we find the metaphor of light and darkness, or day and night, very frequently in the Bible. Let us not forget that each of us plays an active part in this; sometimes, we have to force ourselves to get up, because honestly, who really loves getting out of bed in the morning? It is time though. The night is over, the alarm has gone off, time to get up and do some exercise! If only all that bad stuff could stay in our dreams, and during the day we could just love ourselves and others, as the law tells us to.

P. S.: Oh, and once you're up, don't forget to get dressed :D



PONDĚLÍ 21. PROSINCE

Mt 5,14-16

Po kázání na hoře, v němž Ježíš hlásá vizi Božího království na zemi, nám Pán připomíná, že církev je povolána k tomu, aby byla živým svědkem. Máme být solí země a světlem světa. I malá špetka soli dodá chuť velkému množství jídla. A světlo na vrcholku kopce je ve tmě vidět z veliké dálky.

Během prohlídky Mamutí jeskyně, kterou jsem absolvovala před pár měsíci, nám průvodce ukazoval skalní útvary a obrovské jeskynní sály hluboko pod zemí. Jeskyně je osvětlena moderním osvětlením, ale v jednu chvíli průvodce všechna světla zhasl. Potom rozsvítil maličkou svítilnu, abychom si dokázali představit, co prožívali speleologové před tím, než zde bylo zavedeno elektrické osvětlení. Když tu malou svítilnu rozsvítil po několika vteřinách naprosté temnoty, osvětlovala stěny jeskyně až do vzdálenosti dvaceti stop.

Žijeme v ponuré, temné době. Někdy je těžké dokázat si představit tu vizi požehnání, o které Ježíš mluvil k davům v kázání na hoře. Vždycky budeme zažívat chvíle či období pochybností, skleslé nálady, snad i období, kdy kolem sebe uvidíme jen zlo. To, co děláme jako církev – jednotlivě i společně jako jedno tělo v Kristu – má zásadní význam. Každé slovo nebo čin, ať je jakkoli malý, je svědectvím pro lidi kolem nás. Každé slovo nebo čin přinášející naději, útěchu a spravedlnost vedoucí k míru, je světlem pro svět. Vyjděme tedy a vyzařujme světlo tím, že budeme konat dobro, milovat spravedlnost a pokorně kráčet s Bohem.



MONDAY 21 DECEMBER

Matthew 5:14-16

After the Sermon on the Mount in which Jesus proclaims a vision of God's kingdom on earth, he reminds us that the church is called to be a living witness: salt and light for the world. Even a little bit of salt provides flavor for a lot of food. A light shining on the top of a hill in a dark landscape can be seen from far away.

On a tour of Mammoth Cave a few months ago, the guide showed tourists rock formations and enormous caverns deep below the earth. The cave is lit with modern lighting. At one point the guide shut the lights in the cave off and then turned on a single, small lamp to show what it would have looked like for cave explorers prior to electric lighting. Before turning on the lamp, the guide invited us to be in total darkness for a few seconds. When he turned the lamp on, it cast light on cave walls as far as 20 feet away.

We live in times of gloom and darkness. It is hard to see or imagine the vision of blessing that Jesus spoke to the crowds in the Sermon on the Mount. There will always be moments and seasons of doubt, gloom and even evil. What we do as the church – individually and together as one body in Christ – makes a difference. Each word or action, however small, is a witness to those around us; each word or action that brings hope, comfort and the kind of justice that brings peace is a light to the world. Let us go forth shining our light by doing kindness, loving justice and walking humbly with God.



ÚTERÝ 22. PROSINCE

L 11,33-36

Dálnice vedoucí přes Mon Cabrit (Kozí horu) se nepodobala jakékoli jiné silnici na Haiti. Hladký asfalt se leskl ve světlech pickupu. Řidič NoNo nemluvil anglicky a moje haitská kreolština mi byla celkem k ničemu. A tak jsme cestovali v tichosti až do vesnice, kde jsme se měli ubytovat.

Podél silnice byly na obou stranách z místního kamene umně vybudované hluboké příkopy, na hloubku měly asi 2 stopy a na šířku 3. Když jsme začali sjíždět z hory, všimla jsem si, že příkop na pravé straně není dokončen. Podél silnice čekalo na dělníky asi dvě desítky velkých hromad kamene.

Snesla se tma. Bylo asi 8 večer, zhruba 17 hodin od okamžiku, kdy jsem vstávala, abych stihla letadlo do Port-au-Prince. Byla to moje první cesta na Haiti. Začínala jsem být unavená a trochu rozmrzelá.

Provoz nebyl hustý, před námi jel malý motocykl. Seděl na něm řidič a spolujezdec. Říkala jsem si, že NoNo má přeci spoustu příležitostí motorku předjet. Naše světla osvětlovala hlavu spolujezdce.

Zkusila jsem to tedy ještě jednou se svojí kreolštinou a věděla jsem, že mi NoNo rozumí. Proč je nepředjedete, naznačila jsem mu. Jen se usmál.

Míra mé frustrace musela být zřejmá. Když se silnice nakonec narovnala, NoNo motorku předjel a zamával jejím pasažérům.

V tu chvíli jsem si teprve uvědomila, že motorce chybí přední světlo. Její řidič tedy neviděl na ty hromady kamenů a cestu jsme mu osvětlovali my.

„Má-li celé tvé tělo světlo a žádná jeho část není ve tmě, bude celé tak jasné, jako když tě osvítí světlo svou září."

Pane světla, dej, ať vždy dokážu rozpoznat ty, kteří nesou tvé světlo a vyzařují ho i pro ostatní. Připomínej mi, prosím, že i já mohu jasně zářit, sdílet tvou lásku a usnadňovat ostatním cestu vpřed.

Amen.



TUESDAY 22 DECEMBER

Luke 11:33-36

The highway crossing Mon Cabrit (Goat Mountain) didn't seem like any other road in Haiti. Smooth asphalt shined in the headlights of the pickup. NoNo, the driver, didn't speak English. My Haitian Creole was little use. We rode in silence to the village where we would stay.

Deep trenches, about 2-feet deep and 3-feet wide, along each side of the two-lane road were beautifully designed with local rock. As we began to descend the mountain I saw the trench on the right was not finished. About two dozen large mounds of rock spaced along the road waited for workers.

Darkness descended. It was about 8 p.m., 17 hours since I'd awakened to catch the plane to Port-au-Prince on my first trip to Haiti. I was growing tired, a little bit cranky.

Traffic was light. A small motorcycle was ahead of us. The driver had one passenger behind him. NoNo, I surmised, had plenty of opportunities to pass it. The pickup's headlights shined on the back of the passenger's head.

I decided to try my Creole again, and I knew NoNo understood me. "Why don't you pass them?" I indicated with gestures. He just smiled.

My frustration was apparent, I know. Finally, the road flattened out. NoNo drove around the motorcycle and waved to the men.

That's when I realized the motorcycle had no headlights. The driver had no way to see the rock piles but for the light NoNo had shared.

"Therefore, if your whole body is full of light, and no part of it dark, it will be just as full of light as when a lamp shines its light on you."

God of Light, may I always recognize those who carry your light to shine on others. Remind me that I, too, can shine bright, share your love and make the way ahead easier for others.

Amen.



STŘEDA 23. PROSINCE

J 1,1-5

Janova slova nám zde připomínají, že to, na co v období adventu čekáme, je Světlo. To světlo, po kterém toužíme a v nějž doufáme celé své životy. Zatímco si tuto touhu připomínáme, vidíme však všude kolem sebe temnotu – války, hlad, nemoci, smrt. Temnotu je těžké nevidět. Naděje evangelia však spočívá v tom, že ačkoli temnota je skutečná, „to světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila".

V knize *Letopisy Narnie: Stříbrná židle* uvalí zlá čarodějnice na všechny kletbu, aby uvěřili, že celý svůj život prožili pod zemí *v temnotě* a že představa o krásném světě zvaném Narnie, o slunci i o Aslanovi (postavě symbolizující Krista) byla pouhým výplodem jejich fantazie. Pak ale vystoupí hrdina jménem Čvachetka a říká:

„Představme si, že jsme si to všechno jen vysnili nebo vymysleli – stromy, slunce, samotného Aslana. Jestli je to tak, pak mohu jen říct, že ty vymyšlené věci se mi zdají mnohem důležitější než ty skutečné... Jsem na Aslanově straně, i kdyby žádný Aslan neexistoval, aby nás vedl. Budu žít jako obyvatel Narnie, i kdyby žádná Narnie neexistovala."

Jeho slova mi připomínají slova Janova. Čvachetka nepopírá, že temnota existuje, ale odmítá přijmout, že by tma měla poslední slovo. A takové je naše poslání. Jako Ježíšovi následovatelé máme žít tak, jak nás k tomu Pán povolal, zatímco čekáme na jeho příchod a na příchod jeho království. A zatímco čekáme, máme hlásat do světa, že i přes všechnu temnotu Pán Bůh s tímto světem neskoncoval a tma světlo nepohltila.



WEDNESDAY 23 DECEMBER

John 1:1-5

John's words here remind us that what we wait for in Advent is the Light we have longed and hoped for all our lives. And now as we remind ourselves of this longing in Advent, we see darkness all around us—war, hunger, disease, death. We don't have to look hard to notice the darkness. But the hope of the Gospel is that though darkness is real, "the light shines in the darkness, and the darkness does not overcome it."

In *The Chronicles of Narnia: The Silver Chair*, an evil witch puts a spell on everyone to make them believe that they lived underground all their lives in the dark, and that the idea of a beautiful world called Narnia, the sun itself, and Aslan (the Christ figure) was just their imagination. But then, one hero named Puddleglum stepped forward, and stated:

"Suppose we have only dreamed, or made up all those things– trees, the sun, Aslan himself. If that's so, then all I can say is that the made-up things seem a good deal more important than the real ones... I'm on Aslan's side even if there isn't any Aslan to lead it. I'm going to live like a Narnian even if there isn't a Narnia."

His words remind me of John's. He does not deny that darkness exists; He denies that darkness has the final word! This is our call as disciples of Christ. As we wait for Christ, we live as He has called us to. What we wait for in Advent is the coming of Christ and the Kingdom of God. And in our waiting, we proclaim that *despite the darkness*, we believe God is not done here.



ČTVRTEK 24. PROSINCE (ŠTĚDRÝ DEN)

L 2,1-7

ŠTĚDRÝ VEČER...

Nad Judeou vládla TEMNOTA, v níž panovala moc pozemského vládce, luxus, ambice, kontrola nade všemi. Mladá těhotná žena a její manžel jsou nuceni opustit svůj domov a vydat se na dlouhou cestu do rodného domu, aby se tam zapsali. Když dorazí na místo, nemají kde přespat, ani v domě své rodiny... Museli se cítit odmítnutí, slabí, bezmocní, osamocení a chudí. Nakonec najdou stáj vystlanou slámou a krmné koryto. Je toto proroctví? Je to budoucnost toho děťátka? Protože právě tady se narodí.

Temnotou ZAZÁŘILO SVĚTLO. Nad stájí září nebeská hvězda. Andělská záře zaplavuje oblohu, pastýři opouštějí své ovce a spěchají, aby našli Krále. Na neuvěřitelném místě, ve skromné stáji, nacházejí dítě. Uvěří a šíří radostnou zvěst: toto dítě se narodilo, aby milovalo všechen Boží lid, aby mu přineslo požehnání. Toto DĚŤÁTKO bude spasitelem, mesiášem – Synem živého Boha.

SVĚTLO ZÁŘÍ nad temnotou. Nebe se dotýká země. Ten skromný počátek je plný tajemství i milosti Boží. Boží zaslíbení naděje se naplnilo skrze darovaného Božího Syna, Pána Ježíše, který přišel, aby lidi osvobodil. Světlo naděje a víry září v temnotách!

CHVALME PÁNA JEŽÍŠE! OSLAVUJME! Nevycházejme z úžasu nad narozením a slávou Božího děťátka, krále králů, pána vší země, spasitele světa!
Pánu Bohu díky za jeho bezpodmínečnou lásku ke všem. Pojďme sdílet ten největší vánoční dar.

RADOST nám všem v tento Štědrý den! A šťastný nový rok!



THURSDAY 24 DECEMBER (CHRISTMAS EVE)

Luke 2:1-7

CHRISTMAS EVE...

DARKNESS prevailed over Judea with the power of ambition, control, luxury of an earthly ruler. A young pregnant woman and her husband must leave their home to travel distances to their ancestral home to register. When they arrive, there is no place to stay, not even in their family's home...rejection, weak, helpless, lonely, poor. Finally, they find a stable filled with straw, a feeding trough. Is this a prophesy? Is this His future? This will be the birthplace of their Child.

LIGHT SHINED through the darkness.
A celestial star beams over the stable.
The light by angels floods the sky! Shepherds leave their sheep, rush to find the King. In an unbelievable place, a humble stable, they find a baby. They believe and spread the joyful news This Baby is born to love and bless all God's people. This BABY will be the Saviour, Messiah: The Son of the Living God.

THE LIGHT BEAMS over Darkness. Heaven touches earth. The Mystery and grace of this humble beginning. God's promise of hope, the gift of Jesus is fulfilled. Born to set people free! Beams of hope and faith radiate!

WORSHIP THE CHRIST! CELEBRATE!
Marvel at the birth and glory of the Christ Child! King of Kings! Lord of the earth! Saviour of the world!
Thanks be to God for unconditional love for all. Share the greatest Christmas Gift.

JOY to you on this CHRISTMAS DAY and HAPPY NEW YEAR!



PÁTEK 25. PROSINCE (BOŽÍ HOD VÁNOČNÍ)

J 1,10-14

V Janově podání se Vánoční příběh zásadně liší od vyprávění, které známe z Matoušova a Lukášova evangelia. Nenajdeme tu anděly ani jesličky, nejsou tu pastýři ani mudrci, ani Marie s Josefem, o Betlému zde také nepadne ani zmínka. Najdeme tu ale jedno z nejhlubších a nejpřevratnějších tvrzení v celém písmu, ba dokonce v celé historii. Jan píše: *„A slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi (...) jednorozený Syn, plný milosti a pravdy“* (J 1,14). Co by mohlo být převratnější než tvrzení, že se Bůh stal jedním z nás v lidském těle! Je dobře známo, že řecké slovo „přebýval“ doslova znamená, že Bůh „rozbil stan“ mezi lidmi. Což pro Židy v Palestině prvního století znamenalo, že stejně jako Bůh „přebýval“ s vyvoleným lidem na Sinajské poušti, tak nyní „přebývá“ s námi na zemi. Pán Bůh tak miloval lidi, které stvořil ke svému obrazu, že se stal jedním z nás. Sdílí s námi naše radosti i strasti, naše vítězství i tragédie, je s námi v životě i ve smrti. Pán Bůh nám rozumí. Není to žádný odtažitý Bůh, který uvede svět do pohybu a pak ho jen sleduje shora. Je to Bůh, který se stává jedním z nás. Boží vtělení, tedy skutečnost, že Bůh přijímá lidskou existenci se vším všudy, je jádrem vánočního příběhu. V celém stvoření bychom vskutku nenašli lepší zprávu než vědomí, že Pán Bůh je s námi.

Nebesa našeho Boha nemohou pojmout,
ba ani země nestačí,
nebe i země půjdou stranou
až vládnout nakráčí.
(Christina Georgina Rossetti)



FRIDAY 25 DECEMBER (CHRISTMAS DAY)

John 1:10-14

The Christmas story in the gospel of John is radically different from the stories told in Matthew and Luke. There are no angels nor mangers, no shepherds nor magi, no Mary and Joseph nor mention of Bethlehem. There is only one of the most profound claims in all of scripture. Indeed, one of the most profound and earth-shaking claims in all of history. John writes: *"And the Word became flesh and dwelt among us, full of grace and truth..."* (John 1:14). What could be more earth-shattering than to announce that God has become one of us in human flesh! It is well-known that the Greek word "dwelt" literally means that God "pitched a tent" among humans. Which, for the Jews in first century Palestine, meant that like God "tabernacled" with the chosen ones in the wilderness of Sinai, God now "tabernacles" with us on earth. God so loved the humans created in God's own image that God became one of us. Sharing our joys and sorrows, our triumphs and tragedies, our life and our death. God gets us! This is no aloof God who sets the world in motion and then watches from above. This is a God who becomes one of us. And the incarnation, the God who embraces the entire human experience, is the heart and soul of the Christmas story. Indeed, nowhere in all creation is there better news than to know that God is with us.

Our God, Heaven cannot contain Him
Nor earth sustain;
Heaven and earth shall flee away
When he comes to reign.
(Christina Georgina Rossetti)



AUTHOR CONTACT INFORMATION

29 Nov: Valerie Stone, Covenant Presbyterian, Athens, Georgia USA, valeriefreystone@gmail.com

30 Nov: Gerhard Reininghaus, ECCB, Prague, CZ, reininghaus@seznam.cz

01 Dec: Renata Popelářová, ECCB, Letohrad, CZ, mujvet@gmail.com

02 Dec: Jiri Tengler, ECCB, Policka, CZ, jiri.tengler@evangnet.cz

03 Dec: Alison Peters, FPC Cumberland, Cumberland, Maryland USA, revalisonpeters@gmail.com

04 Dec: Mark Douglas, Columbia Theological Seminary, Decatur, Georgia USA, DouglasM@ctsnet.edu

05 Dec: Pavel Pokorný, ECCB, Prague, CZ, pokorny@e-cirkev.cz

06 Dec: Rachel Anderson, Life and Witness PCUSA, Louisville, Kentucky USA, rachel.anderson@pcusa.org

07 Dec: Jana Peňázová, ECCB, Vysoké Mýto, CZ, jancapenazova@gmail.com

08 Dec: Ondřej Zeman, ECCB, Prague, CZ, ozem@email.cz

09 Dec: Jana Vrajová, ECCB, Olomouc, CZ, jana.vrajova@seznam.cz

10 Dec: Petr Sláma, ECCB & Charles University FPT, Brandýs, CZ, slama@etf.cuni.cz

11 Dec: Allison Seed, First Presbyterian of Germantown, Philadelphia, Pennsylvania USA, aseed@prodigy.net

12 Dec: Šimon Bláha, ECCB Theology Faculty, Prague, CZ, blaha@etf.cuni.cz

Na přední straně přebalu vidíte fotografii, kterou pořídil Gerhard Frey-Reininghaus na Štědrý den v Praze na Letenské pláni, která se nachází kousek od jeho domova. Děkujeme Gerhardovi, že se s námi o tuto fotku podělil. Na zadní straně přebalu najdeme Betléma v něm jesličky zalité světlem. Stejně jako tehdy v Betlémě, i na nás dnes svítí Boží světlo, jak vidíte na předním přebalu!



13 Dec: Mihee Kim-Kort, First Presbyterian Church, Annapolis, Maryland USA, mihee@annapolis-presbyterian.com

14 Dec: Dan Žárský, Diaconia ECCB, Vsetín, CZ, dan.zarsky@seznam.cz

15 Dec: Anna Marie Kubicová, ECCB, Prague, CZ, anna.m.kubicova@gmail.com

16 Dec: Štěpán Brodský, Diaconia ECCB, Prague, CZ, stepan.brodsky@diakonie.cz

17 Dec: Lukas Havrda, ECCB, Prerov, CZ, lukas.havrda@email.cz

18 Dec: Dianna Wright, Life and Witness PCUSA, Louisville, Kentucky USA, dianna.wright@pcusa.org

19 Dec: Ansley Land, Covenant Presbyterian, Athens, Georgia US, ansley.elizabeth.2021@gmail.com

20 Dec: Jan Dostál, ECCB, Prague, CZ, jan.dost.al@seznam.cz

21 Dec: Ellen Sherby, Life and Witness PCUSA, Louisville, Kentucky USA, ellen.sherby@Pcusa.org

22 Dec: Cindy Corell, Life and Witness PCUSA, Staunton, Virginia USA, cindy.corell@pcusa.org

23 Dec: Mike Creamer, Sewickley Presbyterian Church, Sewickley, Pennsylvania USA, mcreamer@sewickleypresby.org

24 Dec: Betty McGinnis, Czech Partnership Network, Arnold, Maryland USA, wae@comcast.net

25 Dec: David Evans, University Presbyterian Church, Austin, Texas USA, davidmylesevans@gmail.com

The front cover is a photograph taken by Gerhard Frey-Reininghaus on Christmas Day in Prague, on the Letná Plateau. This is close to his home. Thank you, Gerhard, for sharing this photograph. The back cover is a Nativity scene, showing the light over the manger in Bethlehem so long ago. The front cover reminds us that the light shines on us today, too!

